

*Dragoste
primejduită*

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
1. Năluci albe în noapte	11
2. Micul sclav	17
3. Tatăl, fiul și stăpânul	23
4. Despărțiri	29
5. Vorbe spuse la mânie	33
6. Mama lui Jake	41
7. Rămas-bun	47
8. O pățanie înspăimântătoare	53
9. Micah Duff	57
10. Copil de trupă	63
11. Încăierarea	69
12. O chestiune de caracter	77
13. Despre alegeri	83
14. Ordinea lucrurilor	89
15. Inimi noduroase	97
16. Frați de suferință	103
17. Războiul pentru libertate	109
18. Lumină și întuneric	113
19. Un altfel de curaj	119
20. Răzvrătire	123
21. Călăuzit de îndemnul unei mame	125
22. O situație neprevăzută	129
23. O alianță surprinzătoare	137
24. Prejudecăți	143

25. În Carolina	149
26. O descoperire covârșitoare	155
27. Reproșuri și agonie	161
28. Întâlnirea	167
29. Aducere aminte	173
30. Schimbări	179
31. O vizită neașteptată	185
32. Misiunea de salvare	191
33. Zurbagiii	201
34. La cules de bumbac	205
35. Un oaspete fercheș	209
36. Glasul sângelui	213
37. Ni se alătură încă un culegător	219
38. Ploaia	225
39. O plimbare sub clar de lună	229
40. Ultimatum	235
41. O surpriză bine-venită	241
42. Înfruntarea	247
43. Între viață și moarte	253
44. Apare încă un unchi	263
45. Răsturnare de situație	267
46. Familia de la Rosewood	275
47. Un tată pentru William	279
48. Domnul Thurston	285
49. Îngândurare	289
50. O zi de neuitat	293
51. O noapte zbuciumată	299
52. Crucea	305
53. Despovărare	309
54. O discuție între tată și fiu	317
55. Onoarea unei femei	321
56. Răpirea	327
57. Linșaj	333
58. O hotărâre izvorâtă din iubire	339
59. Sfârșit și început de drum	343
<i>Epilog</i>	345
<i>Despre autor</i>	348

Prolog

Ar fi trebuit pasămite să ne așteptăm la asta. Dar nu ne-am așteptat. Trăiserăm de atâta vreme în pericol, încât uitaserăm, bag seama, cât de primejdioasă era cu adevărat situația – îndeosebi pentru noi, negrii. Având în vedere toate câte se petrecuseră înainte și faptul că oamenii din partea locului nu consimțeau ca un băiat de culoare să se atingă de o fată albă – nici chiar cu singurul gând de a o apăra, cum făcuse el – ar fi trebuit să ne închipuim ce avea să urmeze. Ar fi trebuit probabil să-l ascundem sau să-l trimitem departe, în Nord. Dar n-am făcut-o.

Durerea este încă vie în sufletul meu și mi se umplu ochii de lacrimi când îmi amintesc cum a fost smuls de lângă mine bărbatul iubit. Ce rău îmi părea, în pâlparea acelei clipe cumplite când îl aveam încă în fața ochilor, că i-am cerut să amânăm căsătoria!... De ce nu am primit să îi devin soață cât mai aveam prilejul... oricât de periculos ar fi fost? Acum era însă prea târziu.

Mă întrebam, cu sufletul pustiit, de am să-i mai revăd vreodată chipul drag... și dacă nu m-oi prăpădi eu însămi de durere până dimineață.

1

Năluci albe în noapte

Cerul era negru ca smoala, de n-ai fi izbutit să-ți deslușești prin beznă nici propria mână. Toți cei din casă dormeau de câteva ceasuri bune. Nici urmă de lună.

Doar tăcere.

Dar liniștea avea să fie în curând curmată. Căci năpasta gonea prin noapte spre ei.

Vuietul îndepărtat de copite îi stârni întâi pe câini. Deși adormiți, aceștia ciuliră urechile la zgomot și zvâcniră numaidecât în picioare. Câteva lătrături răsunară în noapte. Prea puține ca să trezească pe careva din casă.

Dar călăreții se apropiau cu repeziciune. Lătratul se înteți. La orizont se iviră mai multe văpăi ce dănțuiau, înălțându-se și coborând prin întuneric, iar bubuitul copitelor se auzea din ce în ce mai amenințător. Văzând luminile acelea ciudate, câinii se puseră a urla de mama focului, deșteptând cele cinci-șase suflete din casă.

Peste două minute, o poteră de călăreți dădu năvală în curte, ridicând nori de praf de jur împrejur. Câinii se repeziră, lătrând înnebuniți, la picioarele cailor. Speriate de tărăboi, păsările cotcodăceau în cotețe, iar vacile se puseră a mugi în grajd. La două ferestre apărură felinare. Dar nici că era nevoie de ele. Fiecare călăreț ținea în mână câte o torță aprinsă. Flăcările torțelor se înălțau impetuoase în întuneric, aruncând umbre înfricoșătoare

Respect pentru oameni și cărți

pe pereții casei și ai șurii și luminând spațiul deschis dintre cele două clădiri.

— Adăpostiți un cioroi în casă! răcni, cu glas gros, căpetenia grupului. După el am venit!

Ceilalți călăreți așteptau, strânși în cerc în jurul lui. Cu toții aveau fețele ascunse sub glugi albe. După ce străbătuseră atâta cale în galop, caii lor se cabrau și se foiau plini de neastâmpăr.

Luându-și inima în dinți să arunce o privire afară, femeile din casă tremurau acum de groază.

Într-un sfârșit, ușa casei se deschise și un bărbat alb păși pe verandă, ținând în mână un felinar. Nu venise înarmat. Nădăjduia că va izbuti să dreagă cumva lucrurile pe cale pașnică. Cu toate că nu era un om care să se sperie cu una, cu două, priveliștea care i se arătă în fața ochilor îl făcu să se cutremure. Își trăise mai toată viața îndepărtând primejdiile cu vorba, nu cu arma. De astă dată însă se îndoia amarnic că va fi cu puțință. În fața lui se aflau doisprezece călăreți cu fețele acoperite, înfășurați în mantii albe.

— Am venit după cioroi... știi prea bine de ce! tună conducătorul mascaților.

— Îi știți pe cei care se află aici, răspunse bărbatul alb. N-aveți niciun drept asupra lor.

— Ba avem tot dreptul după ce-a făcut ieri bărbătușu' ăla. Și-a uitat lungu' nasului arătându-se atât de prietenos cu fetișoara aia a ta, iar acum are să plătească! Dă-ni-l pe cioroi că, de nu, om arunca torțele astea pe ferestre și s-a alege scrumu' de casă până la dimineață.

— Nu locuiește aici. În afară de cele câteva ajutoare din casă, nu găzduim alți negri.

— Se zvonește că ar fi...

— Hei, Dwight! îi întrerupse o altă voce.

— Tacă-ți fleanca, nătărăule, îl repezi căpetenia, răsucindu-se în șa. Nu ți-am zis să nu pomenești nume?!

— Da' l-am dibuit... Se ascundea în șură!

Toate privirile se întoarseră într-acolo. Tânărul înalt care vorbise, înfășurat și el într-o pelerină albă, ieși din șură, pășind în

Respect pentru oameni și cărți

lumina torțelor. Trăgea după el un flăcău de culoare care, abia trezit din somn, se freca buimac la ochi.

— El e! strigă un altul.

Jumătate din călăreți săriră jos din șei și, tăbărând pe sârmanul negru, începură să-l bată cu sălbăticie, cărându-i la pumni și izbindu-l cu picioarele. Prăbușit în țărână, singura lui ripostă a fost să geamă stins de câteva ori.

— Destul – o să aveți timp de asta mai încolo, le strigă celorlalți individul pe nume Dwight. Că doar nu vrem să-i facem felu' aici. Legați-l cu funia și așezați-l pe cal.

— Gata, băieți, v-ați făcut hatârul, interveni stăpânul casei, pornind spre ei.

Încă mai spera să poată pune capăt incidentului fără vărsare de sânge.

— Nu v-a greșit cu nimic niciunui dintre voi.

— A uitat ce culoare îi are pielea – și asta-i de-ajuns! se oțărî la el un alt călăreț. Și uitat-ai, pare-se, și dumneata.

— Or iubitorii de ciori nu-s bine văzuți prin părțile astea! sări încă unul cu gura. Bagă-ți-o bine-n cap, cumetre. Tu și cei de teapa ta nu sunteți bine-veniți aici.

În spatele lor, ușa casei se deschise din nou și își făcu apariția o tânără albă, ce părea să aibă în jur de douăzeci de ani. Îngrozită de priveliștea care o întâmpină, fata inspiră adânc să își facă fire și, coborând treptele verandei, se îndreptă cu pas hotărât spre călăreți. Avea inima cât un purice, dar trebuia să fie curajoasă. Știa că, oarecum, toate acestea se întâmplau din pricina ei și nădăjduia să mai poată interveni până nu era prea târziu.

— N-a făcut-o cu gând rău, se adresă ea căpeteniei. A fost vina mea, nu a lui. Nu ar fi trebuit să mă amestec.

— Cioroiu' se cuvenea să-și vadă lungul nasului, și tu așijderea, duduie. Acum ce-i făcut e bun făcut, și el trebuie să plătească.

Cu coada ochiului, tânăra văzu cum negrul este azvârlit pe spinarea unui cal, cu mâinile legate la spate, și unul dintre bărbați îi pune ștreangul în jurul gâtului.

— Strânge-l bine! strigă un altul, râzând sardonice.

Respect pentru oameni și cărți

— Nu-i puteți face una ca asta! strigă fata cu voce imploratoare, alergând spre ei. N-a greșit cu nimic!

Cineva o înșfăcă brutal și o azvârli cât colo. Bărbatul alb, care se afla la câțiva metri distanță, simțind că începe să îi clocotească sângele în vine, făcu câțiva pași în față. Dar nu avea ce să facă, singur împotriva a doisprezece inși. Tânăra se refugie deznădăduită lângă el.

— Să mergem, Dwight! strigă unul dintre călăreți. Am pus mâna pe el.

Încălecară cu toții și își întoarseră caii, gata s-o ia din loc.

În momentul acela dădu buzna afară pe ușă încă o femeie, de astă dată una de culoare, și se năpusti spre prizonier. Până să se dezmeticească bine călăreții, tânăra ajunsese la calul pe care era legat negrul și se agăța cu mâinile de piciorul prizonierului. El își coborî privirea spre ea și încercă a o liniști cu un surâs. Lumina torțelor ce îi înconjurau juca în ochii ei scăldați de lacrimi. Plângea de groază la gândul că n-are să-l mai revadă niciodată.

Privirile celor doi foști sclavi se întâlniră preț de o clipă. Deși ștreangul începea deja să îi sugrume grumazul, tânărul se căzni să vorbească.

— O să ne..., murmură el. Te iu...

Călărețul de lângă el îl amuți cu un dos de palmă. În aceeași clipă, cizma altuia o izbi pe negresă. Ea făcu câțiva pași îndărăt, apoi se prăbuși la pământ.

— Dă-te la o parte, cioară afurisită, dacă nu vrei să te spânzurăm și pe tine odată cu el! strigă cel care o lovise. Că avem destulă funie pentru amândoi.

Strigând, pocnind din cravașe și plesnind din hățuri, călăreții se îndepărtară în galop. Negresa se ridică de jos și alergă câțiva pași, urlând după ei cu glasul plin de jale:

— Nu! Nu mi-l luați!

Dar strigătu-i sfâșietor se pierdu în noapte.

În scurtă vreme, protestele îngrozite îi fură înăbușite de suspine. Prietena ei și bărbatul alb se apropiară, încercând s-o liniștească, și o conduseră încet înapoi spre casă. Ea se lăsă dusă,

Respect pentru oameni și cărți

prea covârșită de durere ca să își dea măcar seama ale cui erau brațele care o susțineau, bolborosind năucită:

— De ce... de ce?

Nici bărbatul, nici fata nu știau răspunsul. Ce explicație să poți găsi urii?

Pentru prima oară în scurta mea viață de negresă liberă, mai că îmi doream să fim iar sclavi. Dacă domnul Lincoln nu ne-ar fi eliberat, noaptea asta s-ar fi sfârșit cu o bătaie sau cu o biciuire și, de bine, de rău, bărbatul pe care îl iubeam ar fi scăpat cu viață.

Dar vremurile se schimbaseră. După războiul dintre state, viața în Sud nu mai era la fel ca odinioară – lucru de care mă bucurasem până să se întâmple toate acestea. Acum, însă, o negresă ca mine nu mai prețuia cât un sclav. Înainte de 1862, însuși statutul nostru de sclavi, deși un blestem pentru noi, cei de culoare, fusese totodată și scutul nostru. Albii ne-or fi privit ei de sus, ne-or fi biciuit și chiar disprețuit, dar nu se găseau mulți care să ne urască. În ochii albilor, noi nici măcar nu eram vrednici de ură. Mă durea lucrul acesta. Pe toți ne durea. Dar așa stăteau lucrurile pe atunci.

Ei, dar războiul a dat totul peste cap.

Odată cu eliberarea noastră, a apărut ura în Sud. Un nou fel de ură. O ură primejdioasă, criminală. Sclavii fuseseră bătuți dintotdeauna. Dar acum cei de culoare erau spânzurați. Iar, la noapte, printre aceștia avea să se numere și tânărul pe care ajunsesem să îl iubesc!

Am privit printre lacrimi cum torțele se fac nevăzute în noapte. Aveam inima năpădită de groază la gândul că probabil n-am să-l mai revăd niciodată. La ce bun să fii liber, dacă nu apucam să ne bucurăm în viață de libertate?

Nu, nu voiam să mă întorc în trecut. Nici măcar acum. Libertatea era mai prețioasă ca orice. Dar ura făurea propriile-i lanțuri nevăzute, la fel de crunte precum cele ale sclaviei. Într-un răstimp foarte scurt, ne schimbaserăm cu toții nespuse de mult. Dar merita oare libertatea un asemenea preț?

Națiunea americană se presupunea a fi, cel puțin din câte auzisem eu, una a libertății și a egalității între oameni. În momentul acela, nimic nu mi se părea a fi mai departe de adevăr.

În urma nou-dobânditei noastre libertăți, poate că mulți negri aveau să se ridice și să prospere pe acest pământ care ne era patrie de atâta amar de vreme.

Dar până atunci, pesemne că, la fel ca în noaptea aceasta, mulți aveau să moară...

2

Micul sclav

Lucrurile erau mai simple pe vremea în care negrii erau sclavi. Stăpânii albi îți controlau viața. Fiecare părticică a vieții. Nu-ți era îngăduit să faci ce vrei, să gândești, să ai năzuințe sau planuri de viitor. Aveai voie să faci doar ce ți se cerea și nimic mai mult.

Și totuși, pentru a fi liber de toate acele corvezi și îngrădiri, merita oare să plătești cu viața?

Asta se întreba tânărul de culoare ce gonea prin noapte, cu ștreangul morții legat de gât. Era, fără doar și poate, îngrozit. Dar, chiar mai mult decât teama pentru propria-i soartă, ceea ce îi umplea inima îndurerată era strigătul de iubire ce răsunase în urma lui în timp ce se îndepărta în galopul calului. N-avea să uite niciodată acel urlat sfâșietor.

Pe când înainta hurducându-se în șa, începură a i se derula cu repeziciune în minte frânturi din trecutul său. Își aminti plaiurile de unde venise. Ajunsese aici după îndelungi căutări, în urmă cu trei ani. În lumina celor ce se petreceau acum, poate că ar fi fost mai bine să nu fi ajuns niciodată.

Găsise o familie. Descoperise iubirea. Dar ce rost aveau toate astea dacă zorile aveau să-l găsească mort, atârând în ștreangul unui alb?

Mai bine ar fi rămas pe meleagurile unde copilărise, în Alabama.